

Γεννάδιον νὰ μεταρσιώσῃ τὸ ἀκροατήριόν του, ἐκεῖ ὅπου πάντοτε εἶναι μετρησιωμένη ἡ ψυχὴ τοῦ ρήτορος. Διὰ δὲ τοὺς συρρέοντες κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς Ἕλληνας, ἡ ἐσρτὴ αὐτῆ τοῦ Πανεπιστημίου ἔσται ἡ θελκτικωτέρα ὄλων, καὶ ὅταν θ' ἀναχωρήσωσιν θὰ εἶναι ἔναυλα εἰς τὰς ψυχὰς τὰ πατριωτικὰ ἔπη τοῦ κ. Γενναδίου. Μὲ τοιαῦτα ἐφόδια δέην νὰ προπέμπωμεν εἰς τὰ στάδια τοῦ ἀγῶνος τοὺς ἀγαπητοὺς ἀδελφοὺς μας.

Μεταξὺ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Ναυστάθμου καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν διαρκῆς συγκροτεῖται πάλιν λέγομεν πάλιν, διότι ὁ ὑπουργὸς κατῆλθε καὶ εἰς τὴν δημοσιογραφίαν ἀκόμη ἐναντίον τοῦ διευθυντοῦ. Ὡς ἴσος πρὸς ἴσον. Ἐπιφυλασσόμενοι νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὰς σχέσεις αὐτὰς, σημειοῦμεν ἐνταῦθα ὅτι μία τῶν συνεπειῶν τῶν εἶνε ὅτι ὁ διευθυντὴς τοῦ Ναυστάθμου διατελεῖ εἰς φυλάκισιν δι' ὀκτὼ ἡμέρας, διὰ τὴν ἐκ τοῦ Ναυστάθμου ἀιευ ἀδείας του μεταβάσιν ἐνταῦθα ἐνὸς ἀξιωματικοῦ.

Ἄφικτο ἐνταῦθα ὁ διακεκριμένος δικηγόρος Κωνσταντινουπόλεως κ. Ι. Γεωργαντόπουλος καὶ διευθυντὴς τοῦ ὑποκαταστήματος «Ἀρχαγγέλου», εἰς ἐκ τῶν ἐργαζομένων μοτὰ ζήλου εἰς τὰ ἐθνικὰ μας πράγματα.

Ἐκ Βιέννης ἀφίκετο ὁ φίλος κ. Σίμων Ἀποστολίδης, διδάκτωρ τῆς ἱστορικῆς, σπουδαστὴς εἰδικῶς τὴν φρενολογίαν ἐν Παρισίοις καὶ Βιέννῃ, εἰς τῶν εὐφυστέρων νέων ἐπιστημόνων μας.

Ἄγδοηκοντούτης καλόγηρος, ἀγωνιστὴς ἐν Κρήτῃ, ἐζήτει

τὸ παρελθὸν Σάββατον ὁδηγίας πρὸς εὐρεσιν οἰκίας τινός· κλητὴρ τις παρατυχὼν ὠδήγησε τὸν γέροντα ἐν τῇ φυλακῇ τῆς ἀστυνομίας ὅπου ἔμεινεν ἐπὶ 36 ὥρας ἄσιτος καὶ θὰ ἔμεινε τίς οἶδεν ἐπὶ πόσον ἀκόμη καιρὸν, ἀν δὲν ἐλάμβανε γνῶσιν ὁ βουλευτὴς κ. Μαῦρος καὶ ἀπέλυεν αὐτόν.

Πράγματι τὸ νέον φυλλάδιον τοῦ εἰκονογραφημένου Ἀττικοῦ Μουσείου εἶνε σεμνὸν τὴν ὄψιν καὶ καλλιτεχνικώτατον τὴν μορφήν, πλήρες εὐρωπαϊκῶν εἰκόνων, ἐν Εὐρώπῃ τεχνουργηθεῖσάν, ἀριστα δ' ἐνταῦθα ἐκτετυπωμένων ἐν τοῖς Καταστήμασι Κορομηλαῖ. Τὸ συνιστῶμεν θερμότερα, καὶ διὰ τὴν μεγάλην εὐθυμίαν του, μόνον 6 δρ. κατ' ἔτος.

Η ΥΠΟΔΟΧΗ

ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΥ ΕΝ ΚΑΛΑΜΑΙΣ

(ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ)

Καλάμαι, 9 Ἀπριλίου

Καθ' ἃ προεμαντεύετο, ἡ ὑποδοχὴ τῆς καρδίας τοῦ Κουμουνδούρου ἦν ἐκόμισεν ἐνταῦθα ὁ προσφιλὴς αὐτοῦ υἱὸς Σπύρος ὑπῆρξεν ἀπερίγραπτος καὶ σχεδὸν πρωτοφανής. Προβιτάντο τῆς ὑποδοχῆς οἱ βουλευταὶ τῆς ἐπαρχίας, τὰ διάφορα σωματεῖα, οἱ δῆμαρχοι, ὁ κληρὸς, παρῆν δὲ ἅπας ὁ λαὸς Καλαμῶν ἐν βαθείᾳ συγκινήσει. Προσφωνήσαντος τοῦ δικηγόρου Κιραγιόλου καὶ καταθέντος στέφανον ἐπ' αὐτῆς ἐκ μέρους τοῦ δικηγόρου συλλόγου, παρέλαβε τὴν καρδίαν ἐν μέσῳ λυγμῶν καὶ δακρύων, καὶ προηγουμένων στεφά-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 455)

Ἄγριος κατενόησε τὴν σημασίαν τῶν λέξεων τούτων, αἵτινες ἀνεκίνησαν πάλιν τὰς χορδὰς τῆς καρδίας του. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἤμινοβόλησαν, τὸ μέτωπόν του ἐφωτίσθη.

Ἡ Ἐρριέτη τὸν νύχαρίσκει, διότι τῆς ἔφερε τὰ δύο ἀντικείμενα, τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸν ἀδελφόν της; Ὁχι. Ἐζήτει παρ' αὐτοῦ συγγνώμην, διότι τὸν ἐνόμισεν ἔνοχον, διότι τὸν κατήγειλεν.

Ἐν τούτοις ὡς αἰσχυρομένη ὅτι ὑπῆκουεν εὐκολώτατα εἰς τὴν ὄψιν τῆς καρδίας της, ἡ νεάνις ὠπιθοδρόμησε βήματά τινα.

Ἀλλὰ τοῦτο παρέχει τῷ Λυκογιάννῃ πλείονα ἢ ὅσιν ἐζήτει εὐτυχίαν, πλείον παρ' ὅσον εἶχεν ἐλπίσει. Φθάσας εἰς τὴν θύραν, πρὶν ἢ ἀπομακρυνθῆ, ἐνεθυμήθη τὸν τρόπον, μεθ' οὗ ἡ Ἰωάννα εἶχεν ἀπευθύνει τοὺς τελευταίους ἀποχαριετι-

σμούς της εἰς τὸν Ἰάκωβον Γρανδὲν, κατὰ τὴν ὁδὸν, τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ἔθεσε τὴν ἄκραν τῶν δακτύλων του ἐπὶ τῶν χειλέων του καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ἐρριέτην πολλὰ φιλήματα.

Ἡ νεάνις ὑπέστη παράδοξον πάθησιν, καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς· ὅταν δὲ τοὺς ἀνοίξει, ἡ θύρα ἦτο κλεισμένη καὶ ὁ Λυκογιάννης δὲν ἦτο πλέον αὐτοῦ. Ἐσπευσεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ παρετήρησεν. Ὁ Λυκογιάννης εἶχε γίνει ἄφαντος.

Ἐπανελθούσα βραδέως ἐπὶ τῆς ἔδρας ὅπου ἐκάθητο, ὅτε ὁ Λυκογιάννης εἶχεν ἀνοίξει τὴν θύραν τῆς αἰθούσας καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχε ρίψει τὸν δακτύλιον καὶ τὸ χαρτοφυλάκιον, καὶ ἰδοῦσα τὰ δύο ταῦτα ἀντικείμενα ἐρρίγησε καθ' ὅλον τὸ σῶμά της καὶ λαβοῦσα διὰ τῆς πυρεσσούσης χειρὸς της τὰ δύο ἐνοχοποιητικὰ ἀντικείμενα ταχέως, ὥστε ἐφοβεῖτο μὴ ἐξαίφνης καταληθθῆ, ἔκρυψεν αὐτὰ ἐντὸς τοῦ στηθοδέσμου της.

Ἄν ἡ μήτηρ μου ἐγνώριζεν. . . ἐπιθύρισε. . . ὦ! θ' ἀπέθνησκεν. . . Ἀλλὰ δὲν θὰ μάθῃ τίποτε. . . Τὸ τρομερὸν τοῦτο μυστικὸν θὰ μένη κρυμμένον εἰς τὴν καρδίαν μου, ἐφ' ὅσον δὲν ἀναγκασθῶ νὰ τὸ ἀποκαλύψω.

Κ

ΦΡΙΚΑΛΕΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

Ἡ Ἐρριέτη ἔπεσεν ἐπὶ τῆς ἔδρας ἐνδακρυς καὶ ἔκλαυσεν, ἔχουσα τὴν κεφαλὴν κεικρυμένην ἐντὸς τῶν χειρῶν.

νων και μουσικῆς, ὅλη ἡ λιτανεία ἐκεῖνη ἔσται εἰς τὴν πλατείαν Μαυρομιχάλη, ὅπου ὁ ἀρχιερεὺς μετὰ συγκινητικωτάτους λόγους ἔστεφάνωσε τὴν καρδίαν εἰς ἐνδειξιν, ὡς εἶπεν. εὐγνωμοσύνης.

Ἡ πόλις ὅλη ἐμελανιμόνει. Ἀπὸ τῶν ἐξωστῶν ἐν μέσῳ δάφνης καὶ πένθους ἦσαν ἀνηρτημένοι εἰκόνες τοῦ Κουμουνοδούρου.

Ἀπὸ τῆς πλατείας ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος μετέβη εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ὑπαπαντῆς, ὅπου ἐτελέσθη μνημόσυνον, τοῦ ἱατροῦ Ἀλθαιάκη ἀπαγγείλαντος λόγον μεστὸν πάθους. Ἐκεῖθεν ἡ λιτανεία ἐπορεύθη πρὸς τὴν κάτω πλατείαν, ὅπου ὁ Βουλευτῆς Δζάνες ἐξύμνησε τὰς ἀρετὰς τοῦ Κουμουνοδούρου.

Τὴν ἕν ὥραν μ. μ. οἱ πρόκριτοι τῶν Καλαμῶν καὶ πολὺ πλήθος μετήνεγκαν τὴν καρδίαν εἰς Μεσσήνην, ἐνθα ἄλλη πάλιν ὑποδοχὴ, ἄλλος λαὸς, ἄλλαι λύπαι, ἄλλη συγκίνησις. Ἐκεῖ προσεφώνησεν ὁ Εὐστάθιος Καρατσᾶς, ἀντεφώνησε δὲ ὁ Σπυρίδιον Κουμουνοδούρος συγκινησας τὰ πλήθη μέχρι δακρύων.

Ἐπὶ τέλους ἡ καρδία τοῦ ἀειμνήστου ἀνδρὸς μετηνέχθη εἰς τὸν ναὸν τοῦ Προδρόμου, ὅπου μετὰ μνημόσυνον ὁ Κώστας Κουμουνοδούρος ἀπέδωκε τὸν ὕστατον ἀποχαρτισμὸν εἰς τὸν αἰδιμιον πατέρα του.

Κ.

ΜΗΔΕΝΙΣΤΑΙ ΕΝ ΣΥΡῶ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Σύρος, 9 Ἀπριλίου

Ἄλλεπαλλήλους ἔλαβεν ὁ ἐνταῦθα γηραιὸς τῆς Ἑλλῆν.

Τοιουτοτρόπως ὁ Λυκογιάννης, τὸν ὁποῖον ἡ ἐπιστολὴ τῆς Ἰωάννης ὑπεδείκνυεν ὡς ἐγκληματιαν, ὃν πάντες κατήγγελλον, τὸ ὁποῖον αὐτῇ ἡ ἰδίᾳ ἐνόμισεν ἐνοχον, ὁ Λυκογιάννης ἦτο ἀθῶος, ἐνοχος δὲ ὁ ἀδελφός της! Αὐτὸς ἦτο ὁ ἀθλιος αὐτοουργὸς τῆς ἀτιμίας ταύτης! Καὶ ὤθησε τὴν Ἰωάνναν, τὸ ἀθῶον θῦμά του, εἰς αὐτοκτονίαν. Οὔτε ἠδύνατο νὰ τὸν καταγγείλῃ φανερά, διότι ἦτο καταδικασμένη νὰ σιωπᾷ. . . Ἦτο ἀδελφός της.

Ἄ! ὁ καταπραμένος! γιὰ τοῦτο λοιπὸν ὀλίγας ὥρας πρὸ τοῦ ἐγκλήματος τὰς ἄφησε κ' ἔφυγε γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρισίους; Ὁ φόβος τὸν ἠνάγκασε νὰ φύγῃ, ἐπειδὴ δὲν ἤξευρε ἀκόμη τὰς συνεπείας τοῦ κακούργημάτος του.

Τώρα ἐξήγει αὐτὴ διατὶ ἐρχόμενος εἰς Βουκουρ μετέβηκε συνεχῶς πρὸς περίπατον εἰς Μαρέϊλ. Κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἀναχωρήσεώς του, ὅτε ἦλθε νὰ τὴν ἀποχαιρετίσῃ, ἦτο ὠχρὸς καὶ εἶχε τὸ βλέμμα τεταραγμένον. Ἦδη ἐξηγεῖτο ἡ αἰτία. Εἶχε παρατηρήσει μίαν τσουγκρανιὰν ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ ἐνεθυμήθη τὴν εἰς τὴν ἐρώτησίν της ἀπάντησίν του ὅτι «χθὲς ἐσπέραν ἐν τῷ περιβόλῳ διερχόμενος ἐξεσχίσθη τὸ πρόσωπον ὑπὸ κλάδου.»

Ἦτο ψεῦμα. Ἡ δυστυχὴ Ἰωάννα ἀμυνομένη, νομίζουσα ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μετὰ τὸν Λυκογιάννην, ἐξέσχισε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.

Πράγμα παράδοξον ἠσθάνετο ἡ Ἐριέττη πλὴν μεγάλης

Ἀτροπλοίας διευθυντῆς Ἡλ. Κεχαγιᾶς ἐπιστολὰς ἀνωνόμους, ἀπειλοῦσας αὐτὸν ὅτι θὰ τινάζουν αὐτὸν διὰ δυνάμει τίδος εἰς τὸν ἀέρα, ἢ τὸ βράδυ ποῦ πηγαίνει εἰς τὸ σπῆτί του ἢ τὴν νύκτα ποῦ κοιμᾶται, μετὰ ὅλο του τὸ σῶϊ, γιχτί τοὺς πῆρε τὸ ψωμί τους. Εἶναι 16 ἀνομάτοι ἀποφασισμένοι, ποῦ τὸν ἔχουν ἄχτι, καὶ τότε μόνο θὰ τοῦ χαρίσουν τὴ ζωὴ, ἂν καὶ αὐτὸς τοὺς χαρίσῃ—τὸ Σύνταγμα;—ὄχι—ὄχι—ἂν τοὺς χαρίσῃ ἀπὸ 100 φράγκα, τὰ ὁποῖα τοὺς στέλνει μετὰ ἕνα ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους του, ἢ τὸν Ἀράπη, ἢ τὸν Καπελάκη, οἱ ὁποῖοι τοὺς ξέρουν. Τοῦτο ἔκαμε τοὺς ἀτυχεῖς αὐτοὺς ὑπαλλήλους, κατ' ὄν μᾶλλον, παρὰ κατὰ τοῦ Κεχαγιᾶ, ἀποβλέπουσιν οἱ μηδενισταὶ αὐτοῖ, θέλοντες νὰ ἐμπνεύσωσι τὴν δυσπιστίαν κατ' αὐτῶν, ἔκαμαν, λέγω, ὥστε τρέμοντες καὶ αὐτοὶ νὰ συνοδεύωσι κατ' ἐσπέρας τὸν Κεχαγιᾶν εἰς τὸν οἶκόν του, προσφερόμενοι νὰ πληχθῶσι καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὸ πάρθιον βέλος ἢ δυνάμιτιδα ὑφ' οὗ ἐκεῖνος ἀπειλεῖται.

Ἐν οἱ Ρωμηοὶ ὡς ἄτομα εἰσὶν ἐξυπνότεροι τῶν Χαχόλων, ὡς μηδενισταὶ ὅμως εἶναι βλακίστεροι, ὡς ἀπέδειξε καὶ τοῦ Σκουζέ σας καὶ τοῦ Κεχαγιᾶ μας τὸ παράδειγμα. Θὰ μάθουν ὅμως. Σιγὰ! Σιγὰ!

Μῶλος.

Ο ΗΓΕΜΟΝ ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ ΠΑΡΑ Τῷ ΣΟΥΛΤΑΝῶ

Μετὰ τὴν μεσημβρίαν τῆς ἀφίξεως τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐγένετο ἐν μεγάλῃ πομπῇ τὸ εἰς τὸν Σουλτάνον προσκύνημά του.

Λεπτομερεῖας ἀναγράφομεν ἐκ τῆς βυζαντινῆς Ἀγῆς. Μετὰ τὸ γεῦμα, ἤρξαντο αἱ προετοιμασίαι τῆς εἰς τὰ

θλίψεως ζωερὸν αἰσθημα χαρᾶς. Τὸ ἐνόησε καὶ ἐκπλαγεῖσα κατὰ πρῶτον ἤρχισεν ὕστερον νὰ τρομάξῃ.

— Ἀλλὰ τί μοῦ συνέβη λοιπόν; ἀνεκραύγασε μετὰ στενοχωρίας.

Διατὶ λοιπὸν διέκειτο οὕτω; διατὶ λοιπὸν, ἐνῶ ὤφειλε νὰ ἦνε ἀφιερωμένη ὀλόκληρος εἰς τὴν θλιψίν της, βεθυισμένη εἰς τὴν φρίκην τὴν ὁποῖαν προϋξέει ἡ πράξις τοῦ ἀδελφοῦ της, ἠσθάνετο χαρὰν, δειλὴν χαρὰν, εἶνε ἀληθές, ἥτις δὲν ἐξεδηλοῦτο μὲν ἀκόμη, ἀλλ' εἶχε τοιαύτην ἡδὴ δύναμιν, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι ἀφῆρει ἀπὸ τῆς οὐδύνης της ὅλην τὴν πικρίαν της.

Ἦθελε νὰ ἐξακριβώσῃ ὅ,τι ἐδοκίμαζε καὶ ἐπὶ μακρὸν ἐξήτασεν ἑαυτὴν ἀναλύουσα ἀλληλοδιαδόχως τὰς ἐντυπώσεις της.

Εἰς ἐκάστην ἀπευθυνομένην ἑαυτῇ ἐρώτησιν φωνὴ μυστηριώδης ἐν τῇ καρδίᾳ της ἀπεκρίνετο: Λυκογιάννης.

Τὸ φῶς ἔλαμπεν ὡς φλόξ πυρκαϊᾶς ἐν ζοφερᾷ νυκτί.

— «ὦ! ὦ! εἶπε.

Ἐπειτα ἐγερωσέτα οἶονεῖ ὑπὸ τὴν ἐπενέργειαν βολταϊκῆς στήλης ἀνεκραξε:

— Τὸν ἀγαπῶ! τὸν ἀγαπῶ!

Ἐμεινε πρὸς στιγμήν φρικιώσα, μετὰ κεκλιμένην κεφαλὴν καὶ σχεδὸν νεφρὸς σκοτοδινίως.

— Θεέ μου, βοήθησε με! εἶπε διὰ φωνῆς σχεδὸν ἐκλιπούσης, γονυπετήσασα.

ἀνάκτορα τοῦ Γιλδίτζ μεταβάσεως τοῦ ἡγεμόνος, ὅπως ἡ Α. Υ. ὑποβάλλη τὰ σεβάσματα τῆς πρὸς τὸν κυριάρχην αὐτῆς, τὴν Α. Α. Μ. τὸν Σουλτάνον. Ὁ ἡγεμὼν, ὅστις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἔφερε μικρὰν στρατιωτικὴν στολὴν περιεβλήθη τὴν μεγάλην αὐτοῦ στολὴν τοῦ ἀρχιστρατήγου τοῦ βουλγαρικοῦ στρατοῦ καὶ ἐκόσμησε τὸ πρῶτον ἤδη τὰ στήθη του διὰ τοῦ ἀδαμαντοποικιλτοῦ Ὀσμανιέ. Ἐπίσης καὶ οἱ τὴν συνοδείαν τοῦ πρίγκηπος ἀποτελοῦντες περιεβλήθησαν τὴν μεγάλην αὐτῶν στολὴν, οὕτω δὲ περὶ τὴν δευτέραν περίπου ὥραν μετὰ μεσημβρίαν, ἡ Α. Υ. ἐπιβᾶσα μετὰ τῆς συνοδείας τῆς αυτοκρατορικῆς ἀτμακάτου κατηθύνη εἰς Δολμᾶ-Βαξέ, ἐνθα οὐλαμὸς στρατιωτῶν ἀπένειμεν αὐτῇ τὰς στρατιωτικὰς τιμὰς καὶ ἐνθα ἀνεμένον ἀνακτορικαὶ ἀμαξίαι. Ὁ ἡγεμὼν ἐπέβη ἀμέσως τεθρίππου ἀνακτορικῆς ἀμάξης, ἔχων παρακαθήμενον ἀριστερᾶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Λουδοβίκον, ἀπέναντι δὲ τὸν εἰσηγητὴν τῶν πρέσβων Ἰβραὴμ βέην· τὰ λοιπὰ μέλη τῆς ἡγεμονικῆς συνοδείας ἐπέβησαν τῶν λοιπῶν ἀνακτορικῶν ἀμαξῶν, οὕτω δὲ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων λεπτῶν ἡ συνοδεία ἔστη πρὸ τῆς μεγάλης πύλης τῶν ἀνακτόρων τοῦ Γιλδίτζ. Ὁ ἡγεμὼν εἰσῆχθη πάραυτα ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν ἀνακτόρων, ἐνθα ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τε τῶν ΑΑ. ΥΥ. τοῦ μεγάλου βεζύρου καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν, καὶ τῶν ἀνωτέρων λειτουργῶν τῶν ἀνακτόρων, ἀπάντων ἐν μεγάλῃ στολῇ, ἀμέσως δὲ μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν φιλοφρονητικῶν τιμῶν λόγων, ὁ ἡγεμὼν εἰσῆχθη εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ θρόνου ἐνθα ἐγένετο δεκτὸς παρὰ τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου, ὅστις περιτοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων λειτουργῶν τοῦ στρατιωτικοῦ αὐτοῦ οἴκου ἵστατο ὄρθιος καὶ πρῶτος ἔτεινε τὴν δεξιάν τῷ ἡγεμόνι. Ἡ Α. Υ., διερμηνεύοντος τοῦ στρατάρχου Ναμῆκ πασᾶ, ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας αὐτῆς πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Σουλτάνον ἐπὶ τε τῇ γενομένῃ αὐτῇ ὑποδοχῇ, ὡς ἐπίσης καὶ ἐπὶ τῇ ἀπονομῇ τοῦ ἀδαμαντολλήτου παρα-

σῆμου τοῦ Ὀσμανιέ. Ὁ ἡγεμὼν δὲν ἔτυχε παρὰ τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου ἰδιαιτέρας ἀκοούσεως, ἐπιτυλασσομένης ταύτης διὰ σήμερον ἐφ' ᾧ ἀμέσως παρουσίασε πρὸς τὸν Ἄνακτα τὸν ἀδελφὸν του πρίγκηπα Λουδοβίκον Βάττεμπεργ, εἶτα δὲ καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς τε συνοδείας του, ὡς ἐπίσης καὶ τὸν ἐνταῦθα διπλωματικὸν πράκτορα κ. Τζανῶφ καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τοῦ βουλγαρικοῦ πρακτορείου, ἧτοι τὸν πρῶτον γραμματέα κ. Καραμιχαηλῶφ, τὸν πρῶτον διερμηνέα κ. Στογιάννωφ καὶ τὸν γραμματέα κ. Γενοβίτις. Εἶτα ἡ Α. Μ. ὁ Σουλτάνος παρουσίασε τῷ ἡγεμόνι τὰ μέλη τοῦ αυτοκρατορικοῦ αὐτοῦ οἴκου καὶ μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτὸν εὐγενείας ἀπέτεινε φιλοφρονητικούς τινας λόγους πρὸς τε τὴν Α. Υ. τὸν ἡγεμόνα, ὡς καὶ πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, μεθ' ὃ ἔληξεν ἡ ἀκρόασις, καὶ ὁ ἡγεμὼν μετὰ τῆς συνοδείας του ἀπεσύρθη εἰς τὴν μεγάλην ἀνακτορικὴν αἰθουσαν, τὴν ἐπιλεγομένην *Σαρῆ Σαλὸν* (Κιτρινὴν αἰθουσαν) ἐνθα προσνέχθησαν αὐτῷ τὰ συνήθη ἀναψυκτικὰ ποτὰ, τὰς τιμὰς ποιούντος τοῦ μουσίρου Ρουσετ πασᾶ. Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, αἱ ΑΑ. ΥΥ. ὁ μέγας βεζύρης καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν ἐσπευσμένως μετέβησαν εἰς τὴν Υ. Πύλιν, ἐνθα ἐμελλον νὰ δεχθῶσι τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Α. Ὑψηλότητος.

ΝΙΚΗ ΕΛΛΗΝΟΣ ΑΘΛΗΤΟΥ ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΝΑΚΤΟΡΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ

Μετὰ τὸ προσκύνημα τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας εἰς τὸν Σουλτάνον, ἃς ἀναγράφωμεν τὴν εἰς τὰ αὐτὰ ἀνάκτορα

Ἄλλὰ ποῖος δαίμων μὲ ἐκυρίευσε, ὑπέλαθε μετὰ βιαιότητος, ὑπτερον μετὰ βραχεῖαν σιγὴν. Εἶμαι τρελλή; Μήπως δὲν σέβομαι ἄρκετὰ τον ἑαυτόν μου; Ἄ! δυστυχής, δυστυχής!

Ἄγαπῶ τὸν Λυκογιάννην, ἐγὼ, ἐγὼ! Εἶνε τρομερόν! Τὸν ἀγαπῶ, διατί; Διότι ἔσωσε τὴν ζωὴν μου; Ἄλλὰ τοῦτο εἶνε ἀναισθησία, μανία!

Ὡ! ἐξῆκολούθησε μετὰ πικρᾶς εἰρωνίας, ἡ θυγάτηρ τῆς βαρόνης Δεσιμαίτζ ἀγαπᾶ τὸν Λυκογιάννην, ἕνα ἄγριον, ἕνα ὃν τι εὐτελές, τὸ ὁποῖον πάντοτε ἔζησε μαζὺ μὲ τὰ θηρία, ἕνα δυστυχῆ, ἕνα ἄθλιον, τὸν ὁποῖον ἡ μάλλον δυστυχῆς κόρη τοῦ χωρίου ἤθελεν ἀποκρούσει μετὰ περιφρονήσεως, μετὰ φρίκης, μετ' ἀηδίας!

Ἐρριέτη Δεσιμαίτζ, τί ἔκαμες τὴν ἀξιοπρέπειάν σου, τὴν ὑπερηφάνειάν σου;

Τὸν ἀγαπῶ.

Κατρηαμένη τύχη! κατρηαμένη μοῖρα.

Τὸν ἀγαπῶ.

Ποῦ νὰ φύγω; Θεέ μου, ποῦ νὰ φύγω;

Ποῦ νὰ ὑπάγω νὰ κρύψω τὸ αἰσχός μου;

Τὸν ἀγαπῶ, τὸν ἀγαπῶ.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἤκουσε τὸν κρότον τῆς ἀμάξης· ἡ μήτηρ τῆς ἐπὶ ἀνῆρχετο. Μόλις ἔσχε τὸν καιρὸ νὰ κ-

ἐγερθῆ, νὰ ἀποσμήξῃ τὸ πρόσωπόν της καὶ νὰ κατευνάσῃ τὴν ταραχὴν της. Ἡ βαρόνη εἰς τὴν οἰκίαν.

— Βλέπεις Ἐρριέτη εἶπε ποῦ δὲν ἄργησα πολὺ, δὲν εἰμὲνα παρὰ ὀλίγας στιγμὰς εἰς τοῦ κ. Βιολαῖν.

— Ἀλήθειαν, μητέρα, τί κάμει ἡ Σωσσάνη;

— Ἡ ἰδία, ὅπως τὴν ξεύρεις. Αὐτὴ δὲν στενοχωριέται ἀπὸ τίποτε.

Ἡ Ἐρριέτη κατέπνιξεν ἀναστεναγμὸν, ὅστις παρίστα: Γιατί νὰ μὴ εἶμαι, σὰν τὴ Σωσσάνη!

— Καὶ ὅμως ἡ Σωσσάνη ἔχει καρδιά.

— Ἐννοεῖται· ἐγὼ θέλησα νὰ πῶ μόνον γιὰ τὸν χαρακτῆρά της.

— Ναι, μητέρα, θυμήθηκα πάλιν τὴν δυστυχῆ Ἰωάννα Βαγιάν.

— Ἄ μὰ μὴν εἶσαι ὑπερβολικὴ, πρέπει ν' ἀρρωστήσης σκεπτομένη τὴν συμφορὰν τῆς νέας. Εἶνε δύο ἡμέραις τώρα ποῦ δὲν σὲ βλέπω νὰ ἦσαι πολὺ καλά. Δὲν κυττάζεις νὰ μοιάζῃς καὶ σὺ λιγάκι τῆς Σωσσάνης; Ἐπειτα μόλις ἔγνωρίζομεν τὴν κόρην αὐτὴν.

Ἡ Ἐρριέτη ἐμειδίασε προσπαθοῦσα ἀναμφιβόλως νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν μητέρα της.

— Ἄς εἶνε... ἀπόψε πρέπει νὰ ἐτοιμασοῦμεν, αὔριον πρῶτ' ἢ ἀναχωρήσωμεν ἀπὸ τὸ Βωκούρ· εἶνε ἀποφασισμένον.

— Ὡ! ναι, ἀγαπητὴ μητέρα, ἃς φύγομεν, ἃς φύγομεν.

νίκην του νέου Ἡρακλέους, **Παναγῆ Κουταλιανοῦ**, ὅστις ἐνίκησε τὸν φοβερόν ἀντίπαλόν του Σιμών τὸν Ἀρμένιον καὶ τὸν ἀρχιπαλαιστὴν τοῦ Σουλτάνου, τὸν λεγόμενον Μπεχλιθάνμπασην. Ἡ νίκη αὕτη τῆς ἐλληνικῆς ρώμης, τῶν ἐλληνικῶν μυῶνων, ἔστω καλὸς οἰωνὸς διὰ τὸ ἔθνος μας. Ὡς ὁ Ἡρακλῆς θεωρεῖται πολλάκις σύμβολον τῆς ἐλληνικῆς δυνάμεως, οὕτω ὁ Παναγῆς Κουταλιανὸς, ὁ προκαλέσας ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸν φθόνον τοῦ ἀρμενικοῦ στοιχείου, φοβεροῦ στοιχείου καὶ αὐτοῦ, μισούντος τοὺς Ἕλληνας ἐκ καρδίας, ἃς χρησιμεύσῃ ὡς σύμβολον τῆς νέας ἐλληνικῆς ρώμης, εἰς καιροὺς μάλιστα δεινοῦς καθ' οὓς ἐντὸς ὀλίγου τὰ ἐλληνικὰ ἀνάκτορα ἐτοιμάζονται νὰ φιλοξενήσουσιν ἡγεμόνα διαμφισθητοῦντα Θράκην ἐλληνικὴν καὶ Μακεδονίαν ἐλληνικωτέραν.

Ἴδου αἱ περὶ **ἐλληνοαρμενοτουρκικῆς** πάλης ἐν τῆς ἀνακτόροις λεπτομέρειαι τῆς συναδέλφου *Αἰγῆς* τῆς Κωνσταντινουπόλεως :

«Χθὲς ἐγράψαμεν περὶ τῆς ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Γιλδίτζ γενομένης πάλης μεταξὺ τῶν ἀθλητῶν Παναγῆ καὶ Σιμών καὶ μεταξὺ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ ἀρχιπαλαιστοῦ τῶν ἀνακτόρων. Κατὰ τὰς πληρεστεράς πληροφορίας, ἃς ἐλάβομεν ἀκολούθως, ὁ κ. Παναγῆς μεταβαίνων εἰς Γιλδίτζ ἠγνόει ὅτι ἐπρόκειτο νὰ παλαίσῃ. Εὕρισκόμενος εἰς Τοπχανὲν ἐπὶ πλοίου τινος καταπλεύσαντος ἐκ Μασσαλίας, ἔλαβε παρ' ἀνακτορικοῦ ὑπαλλήλου ἐπιστολὴν τῆς Α. Ἐξ. τοῦ ἀρχιάτρου Μαυρογένη πασᾶ προσκαλοῦσαν αὐτὸν ἐν τοῖς ἀνακτόροις, ἵνα ἐκτελέσῃ γυμνάσματα ρώμης. Ὁ κ. Παναγῆς ἐπανακάμψας εἰς Γαλατὰν ἀπέστειλεν εἰς Γιλδίτζ δι' ἀμάξης τὰ διάφορα τῆς σωμαστικῆς ἐργαλεία του καὶ ἀνεληθὼν εἰς Πέραν ἐζήτησεν ἀκρόασιν παρὰ τῷ Βαχρῆ πασᾶ, παρ' ᾧ εὕρισκετο ἦδη ὁ ἀρμένιος Σιμών, ὅστις εἶχε προσκληθῆ δι' ἐπιστολῆς τῆς Α. Ε. τοῦ διοικητοῦ Πέραν. Ὁ Βαχρῆ πασᾶς ἀνεκοίνωσεν αὐτοῖς ὅτι προσκαλοῦνται ἐν τοῖς

ἀνακτόροις· οὕτω δὲ ἀμφότεροι οἱ παλαισταὶ ἐπιβάντες ἀμάξης κατευθύνθησαν εἰς Γιλδίτζ Κιόκ, ἐνθα παρουσιάσθησαν πρὸς τινὰ τῶν θαλαμηπόλων τῆς Α. Α. Μ. Μετ' οὗ πολὺ ὠδηγήθησαν εἰς τὸν κῆπον τῶν ἀνακτόρων, ἐνθα ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου καὶ πλείστων ἀνωτέρων ἀνακτορικῶν ὑπαλλήλων ἐπάλαιον δύο ἔθωμανοὶ παλαισταί. Τότε προσεκλήθη ὁ Παναγῆς νὰ παλαίσῃ μετὰ τοῦ Σιμών. Κατ' ἀρχὰς ὁ Παναγῆς, μὴ ὄν προπαρασκευασμένος διὰ πάλην, καθ' ὃ νομιζὼν ὅτι προσεκλήθη νὰ ἐκτελέσῃ γυμνάσματα ρώμης, ἐζήτησε τὴν ἀναβολὴν τῆς πάλης, ἀλλ' ὅτε ἐξεδηλώθη ἀνωτέρα θέλησις, ὑπέκυψε εἰς αὐτὴν καὶ οὕτω συνήθη ἡ πάλη μεταξὺ τοῦ Παναγῆ καὶ τοῦ Σιμών.

Ὀλίγα λεπτὰ ἤρκεσαν, κατὰ τὰς ἡμετέρας πληροφορίας, ὅπως ὁ Παναγῆς καταβάλη καὶ ρίψῃ χαμαὶ τὸν Σιμών, παλαιόντα κατὰ τὸ τουρκικὸν σύστημα. Νέα διαταγὴ ἐδόθη ὅπως ἐπαναληφθῇ ἡ πάλη. Τὴν φορὰν ταύτην ὁ Παναγῆς περιέσφιξεν ὑπὸ τὴν μασχάλην αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν τοῦ Σιμών τοσοῦτον ἰσχυρῶς, ὥστε μικροῦ δεῖν ἐλειποθύμει ὁ τελευταῖος. Ἐφ' ᾧ ἐδέησε νὰ διακοπῇ ὁ ἀγὼν, ὑπάλληλοι δὲ τῶν ἀνακτόρων ἔχυσαν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Σιμών ἰκανὸν ποσὸν ὕδατος πρὸς ἀποσόβησιν παντός δυστυχήματος ἐκ τῆς συμφορῆσεως τοῦ αἵματος. Μετ' οὗ πολὺ ἐπανελήθη ἡ μεταξὺ Παναγῆ καὶ Σιμών πάλη, ἧς ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε νέα ἤττα τοῦ ἀρμενίου παλαιστοῦ. Ἀκολούθως προσεκλήθη ὁ Παναγῆς νὰ παλαίσῃ καὶ μετὰ τοῦ ἀρχιπαλαιστοῦ τῶν ἀνακτόρων, καθὰ δὲ χθὲς ἐλέγομεν ἡ πάλη αὕτη ἐφ' ἱκανὸν διαρρέεσσα ἐμεινεν ἐκκρεμῆς, ἀναβληθεῖσα δι' ἄλλην περίστασιν. Μετὰ τὸ πέρας τῆς πάλης ἡ Α. Μ. ὁ Σουλτάνος εὐηρεστήθη νὰ διαδιβάσῃ διὰ τινος τῶν ὑπακιστῶν αὐτοῦ τοῖς παλαισταῖς Σιμών καὶ Παναγῆ μανδύλιον περιέχον ἀνὰ 50 λίρας Τ.

Τὰς ἀνωτέρω πληροφορίας ἐλάβομεν παρ' αὐτοῦ τοῦ κ. Παναγῆ, ὅστις ἐντόνως διαμαρτύρεται κατὰ τινων ἐφημε-

Καὶ καθ' ἑαυτὴν διελογίζετο :

— Μάλιστα, μάλιστα, ἔχω ἀνάγκην τῆς ἀπομακρόνσεως, δὲν θὰ τὸν σκέπτωμαι πλέον.

Περὶεργὸ ! δὲν ἤλιπτα τόσο πολὺ ποῦ θὰ θέλῃς νὰ φύγουμεν ἀπὸ ἰδῶ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἔλεγε, ἀλλὰ.

— Ἐκτοτε ἄλλαξα γνώμην.

— Κι' ἐγὼ τὰ ἴδ'α ἐνόμιζα δύσκολον ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ ἰδῶ. Ἄλλ' αἱ ἐπανελημμένα προσκλήσεις τῆς οἰκογενεῖαν Μωριέννης ἀφ' ἐνός καὶ αἱ παρατηρήσεις τοῦ κ. Βιολαῖν μ' ἔκαμαν ν' ἀλλάξω γνώμην. Αὔριον λοιπὸν πρῶτ', ἀναχωροῦμεν.

Μετὰ τινὰ δισταγμὸν ἡ νεᾶνις ἠρώτησεν ὀλίγον ἐρευθιάσσα.

— Ἐγίνε λόγος γιὰ τὸν Λυκογιάννη εἰς τοῦ Βιολαῖν ;

— Ναι, κατὶ ἔλεγαν.

— Μήπως μέλλουν νὰ τὸν συλλάβωσιν ;

Ἡ βαρόνη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ὁ ἄθλιος θὰ μένη ἥσυχος ἐπὶ πολὺ, ἀκόμη, εἶπε.

— Πῶς τοῦτο, μήτερ μου ;

— Καὶ θὰ τὸν συλλάβῃ ; εἶπεν ἡ βαρόνη.

— Ὁ εἰρηνοδίκης δὲν ἐπληροφόρησε τὸ δικαστήριον δι' αὐτὰ ποῦ σ' ἐβόησαν σ' τὸ Μαρεῖλ ;

— Βέβαια· ἀλλὰ ποῦ εἶνε τώρα τὸ δικαστήριον ; ποῦ εἶνε ὁ εἰσαγγελεὺς, ὁ ἀντεισαγγελεὺς, ὁ ἀνακριτῆς, οἱ δικασταί ; Χθὲς οἱ Γερμανοὶ κατέλαβαν τὸ Ἐπινάλ. Ὁ νο-

μάρχης ἄφησε τὴν νομαρχίαν, οἱ δικασταὶ τὸ δικαστήριον Ἡ γαλλικὴ διοίκησις δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς τὰ Βόσγια. Οἱ Πρώσοι κάμνουν παντοῦ ἀγχαρείας, καὶ πέρνουν ὅ,τι πέσῃ σ' τὰ χέρια των.

— Καὶ ὅταν δὲν θὰ εὕρωσι τίποτε πλέον περίξ τοῦ Ἐπινάλ, θὰ ἔλθουν τότε ἐδῶ.

Ὅταν περάσῃ αὐτὸ τὸ κακὸν, ὅταν κλεισθῇ εἰρήνην, τότε μόνον θέλουν φροντίσει καὶ γιὰ τὸν Λυκογιάννην, τότε θὰ πράξουν ὅ,τι ἔπρεπε πρὸ πολλοῦ νὰπραχθῇ, θὰ τὸν συλλάβουν, διότι δὲν εἶνε δυνατόν πλέον νὰ τὸν ἀφήσουν εἰς τὴν ἀγοίαν αὐτὴν κατάστασιν. Καὶ τί θ' ἀποφασίσουν περὶ αὐτοῦ, τοῦτο εἶνε ἔργον τῆς δικαιοσύνης. Ἀλλὰ κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ εἰρηνοδίκου καὶ του κ. Βιολαῖν, μὲ τοὺς ὁποίους κι' ἐγὼ συμφωνῶ, εἶνε ἀδύνατον ἐὰν ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τῶν ἐνόρκων νὰ καταδικασθῇ.

— Ἄ ! εἶπεν ἡ νεᾶνις, ἀπαλλαγείσα αἴφνης φρικαλέας καταπίεσεως.

— Ὅσον ἐνοχος καὶ ἂν ἦνε ὁ Λυκογιάννης, ἐξηκολούθησεν ἡ βαρόνη, ἡ δικαιοσύνη δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ κάμῃ τίποτα, ἀφοῦ δὲν ἔχει συναίσθησιν τῶν πράξεών του. Καὶ τώρα Ἐρριέτη, ἐὰν ἐπιθυμῆς, πάμε παιδί μου νὰ ἐτοιμασθούμε.

(Ἀκολουθεῖ)